

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

לפני כב' השופט שמאי בקר

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מ. ל.

הנאשמת

ב"כ המאשימה: עו"ד שירה שקדי – לייטרסדורף, פמת"א פלילי

ב"כ הנאשמת: עו"ד אדוה אלב, סנגוריה ציבורית

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשמת מן העבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

הערה: הואיל ובתחילת הדרך הגישה המדינה בקשה לצו איסור פרסום ודיון בדלתיים סגורות, נוכח העובדה שמדובר בתקיפה של חסרת ישע, וכבוד סגן הנשיא השופט עוזיאל קיבל את הבקשה ביום 9.6.15, הרי שאני קובע כי בנסיבות הענין, בהתאם ובהמשך להחלטתנו – תהא הכרעת הדין מותרת בפרסום, אולם כל פרט מזהה, באופן ישיר או עקיף, על חסרת הישע - יהא אסור בפרסום, והכל בהתאם להוראת סעיף 68 (10) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] תשמ"ד - 1984.

אני מורה כי החלטה זו ביחס לאיסור כל פרסום של שמה של חסרת הישע, או כל פרט מזהה אחר, ישיר או עקיף, תחול על כל הפרוטוקולים, הדיונים, המסמכים, הראיות וכל פרט שהוא במסגרת תיק זה. למען הסר ספק, איסור הפרסום, בנסיבות הענין, חל גם של שמה של הנאשמת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

כתב האישום והכפירה

1. נגד הנאשמת הוגש, ביום 7.6.15, כתב אישום המייחס לה עבירות של תקיפת חסר ישע, איומים, היזק לרכוש במזיד ותקיפה סתם.
2. הנאשמת מ.ל. היא נכדתה של ח.ג., ילידת 1937 (להלן: "הנאשמת"), או "הנכדה" ו-"המתלוננת", או "הקשישה", בהתאמה.
3. כתב האישום מבאר, כבר בתחילתו, כי המתלוננת הקשישה "סובלת מדמנציה ומבעיות רפואיות וקוגניטיביות שונות ומחמת אלה הינה חסרת ישע".
4. כתב האישום מתאר כיצד משך 18 חודשים לערך התגוררה הנאשמת, יחד עם בנה הקטן בן השנתיים, אצל סבתה הקשישה, בדירתה המצויה בעיר בשרון.
5. על פי כתב האישום, במספר הזדמנויות במהלך התקופה הזו – תקפה הנכדה את סבתה הקשישה, בכך שסטרה לה, היכתה אותה בגופה וגרמה לה לחבלות בגופה ובפניה.
- כתב האישום נוקב ביום 21.8.14, או בסמוך לכך, או אז תקפה הנכדה את סבתה על ידי כך שדחפה אותה לעבר הרצפה, היכתה אותה בגופה ובפניה, חנקה אותה, כיסתה בידיה את פיה ואיימה לפגוע בגופה באומרה לה: "אני אהרוג אותך".
- על פי כתב האישום, ממעשים אלו של הנאשמת נגרמה לקשישה חבלה - המטומה תחת עינה הימנית.
6. ביום 26.8.14 או בסמוך לכך, כך כתב האישום, שהתה המתלוננת הקשישה בחברת המטפלת שלה, פ.צ., במטבח ביתה. בסמוך לכך התפתח ויכוח בין הנאשמת לסבתה, שבמהלכו תקפה הנכדה את הקשישה, על ידי כך שהיכתה אותה בפניה, משכה את משקפיה של המתלוננת והשליכה אותם לעבר הרצפה, ובכך גרמה לשבירתם.
7. כתב האישום מספר עוד כיצד במועד שאינו ידוע למאשימה, בחודש אוגוסט 2014, נכנסה הקשישה לחדרה של נכדתה, הניחה מאוורר ליד מיטתה של הנכדה, על מנת להנעים את שנתה (כך במקור). כאשר התקרבה הקשישה למיטת נכדתה דחפה האחרונה את סבתה ברגליה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

וגרמה לנפילתה ארצה. כתב האישום מתאר כיצד נחבלה הקשישה בגופה כתוצאה מהנפילה, והיא שכבה על הרצפה עד אשר סייעה לה המטפלת פ.צ. לקום.

8. כתב האישום ממשיך ומתאר כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, ללא נקיבה במועד קונקרטי, איימה הנכדה על סבתה בכך שאמרה לה: "אני ארצח אותך, אני אזרוק אותך מהמרפסת, אני לא אעזוב אותך עד שאהרוג אותך, אני אדקור אותך עם מזלג".

9. על כל אלה מייחס כתב האישום לנכדה, הנאשמת, את העבירות שפורטו לעיל.

10. ביום 14.3.16 כפרה הנאשמת בעובדות כתב האישום, וטענה כי אמנם התגוררה אצל סבתה, אולם כל העבירות שיוחסו לה – לא היו ולא נבראו. התיק נקבע, אפוא, לשמיעת ראיות.

פרשות התביעה וההגנה

11. מטעם התביעה העידו כל עדי התביעה המהותיים: הסבתא, המטפלת פ.צ., הגברת ר.א., מי שהייתה בקרית בחברת כוח האדם שבה הועסקה פ.צ., וגם הגברת ע.ק., בתה של הסבתא, אמה של הנכדה, הנאשמת.

12. מטעם ההגנה העידה הנאשמת עצמה, אחותה הגברת ש.ל., וידיד של הנאשמת, מר ת.ט.

13. למותר לציין, כי במסגרת שמיעת הראיות הוגשו גם מסמכים וראיות מטעם הצדדים, ואתייחס לאלה בהמשך, בפרק הדיון וההכרעה.

14. הסיכומים בתיק נשמעו בעל פה, ביום 8.11.16, והכרעת הדין ניתנת עתה, ביום שלמחרת.

דיון והכרעה: התביעה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את עובדות כתב האישום

אומר כבר עתה, כי כתב האישום לא הוגש כך שתם. התמונה שהצטיירה – במבט ראשוני על חומר הראיות הגולמי, בוודאי זה שהיה בידי התביעה טרם שמיעת הראיות בבית המשפט – היתה קודרת.

הנה, מגיעה סבתא, קשישה בת 80, שעל פני הדברים אוהבת מאוד את נכדתה, הנאשמת, וטוענת כי האחרונה מכה אותה לאורך זמן, ויש עמה ראיות תומכות למכביר: גם מצב חבלות בפניה, חבלות טריות, וגם מטפלת, לכאורה עדה אובייקטיבית, שתומכת בגרסתה, תמיכה מלאה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

אם לא די בכך, הרי שהנכדה לא היתה בדירת הסבתא עת הגיע למקום שוטר שהוזמן, ויתרה מזאת – אין מחלוקת כי כאשר זומנה טלפונית לסור לתחנת המשטרה, שיקרה במוסרה שהיא נמצאת על שפת הכינרת, ולא תוכל להגיע בקרוב. מחשיד מאוד, לשון המעטה, וכאמור, כל אלה – ולא עמדתי כאן על כל ראיותיה של התביעה – הציבו מסגרת ראייתית שאיפשרה בהחלט הרשעה.

ברם, כך רק במבט ראשון, ממעוף הציפור, וממעל, על הראיות. כאשר הנמך טוס בית המשפט אל הראיות ממש, השתנתה פני התמונה, ועל כך להלן.

עדות המתלוננת

15. פרשת התביעה החלה בשמיעתה של המתלוננת, הסבתא הקשישה, שהיא היום כמעט בת 80.

הסבתא הגיעה לבית המשפט כשהיא ישובה בכיסא גלגלים והתובעת לא הספיקה לדלות ממנה אפס קצהו של מידע, ואז התפרצה הסבתא והסבירה שנכדתה היא "ילדה טובה, היא ילדה נבונה... באה זאת הפ.צ. הזאת להיות מטפלת שלי, גנבה אותי 1000 שקל...".

רוצה לומר, שמן הרגע הראשון ניתן היה להיווכח כי הסבתא הגיעה לבית המשפט כעדת תביעה – על כורחה.

אם היה ספק בדבר, הרי שכהרף עין הוסר, כאשר הסבתא נשאלה על ידי התובעת מה מסרה במשטרה, בדבר המעשים שעשתה לה נכדתה, והיא השיבה כי אין היא זוכרת "שום דבר".

התובעת לא הרימה ידיים, ריעננה את זכרון הסבתא, ואמרה לה כי סיפרה שבשנה האחרונה הנכדה מרביצה לה "כל הזמן, סטירות בכל הגוף, בפנים", והסבתא השיבה, מני וביה, כי "זה לא נכון".

נוכח כל זאת, ביקשה התובעת להכריז על המתלוננת, הסבתא, כעל עדה עוינת, והחלטתי כמבוקש.

16. התובעת עברה אפוא לחקור את הסבתא בחקירה נגדית. הסבתא לא התרגשה מהכרזתה כעדה עוינת, לא שינתה מגישתה ומתשובותיה, והשיבה שהיא לא זוכרת, והיא אפילו לא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

יודעת מי לקח אותה למשטרה, והיא הכחישה שנכדתה איימה עליה, או הרביצה לה, וכי היא פחדה מנכדתה.

גם כאשר הטיחה התובעת בסבתא שהיא בעצמה אמרה לנציגת חברת הסיעוד ר.א. כי שטף הדם שנגרם לה בעינה נגרם לה על ידי נכדתה – השיבה הסבתא, בבית המשפט, כי היא לא מאמינה לכך, ובהמשך הכחישה שאמרה כי נכדתה תקפה אותה.

בהמשך, התובעת עימתה את הסבתא עם דברים שאמרה במשטרה, לפיהם נכדתה הפליאה בה את מכותיה, אף חנקה אותה ואיימה עליה, והסבתא העידה כי – "אני ממש צוחקת מכל זה מה שאת מספרת לי".

יצוין עוד, ואתייחס לכך בהמשך, כי הסבתא בעדותה מסרה כי היא נוטלת לא מעט כדורים ביום (60 במספר), ולפעמים היא מטושטשת, וקודם לכן אף מסרה שהיא לעיתים נופלת "כמו פסל" ולא יודעת מה יוצא לה מהפה.

17. בהמשך חקירתה הנגדית, תקפה הסבתא את המטפלת פ.צ., על כך שהיתה מגיעה אליה בבקרים, שותה שתי כוסות קפה, מעשנת סיגריות, באופן שלא עלה בקנה אחד עם ציפיותיה של הסבתא.

כאשר התובעת הבהירה לסבתא כי מסרה במשטרה שנכדתה איימה עליה, במילים קשות, השיבה – "אוי, תפסיקי כבר. בחייכם, אני לא רוצה לשמוע את זה".

18. התביעה נואשה מלקבל בעדותה של הסבתא מידע שיעלה בקנה אחד עם כתב האישום, ובהמשך להכרזתה כעדה עוינת, הגישה לבית המשפט – בהתאם להוראת סעיף 10 א לפקודת הראיות, תשל"א - 1971 – את הודעתה של הסבתא במשטרה (ת/4).

19. הגיע תור ההגנה לחקור, בחקירה נגדית, את הסבתא, וכאן – בהתאם להלך רוחה של הסבתא - היו התשובות מעט טובות יותר.

הסבתא העידה כי פ.צ. עבדה אצלה כחודש לערך, וכאשר סיפרה לה הסנגורית כי המטפלת טוענת שעבדה אצלה משך כחצי שנה, השיבה הסבתא הנסערת – "שתבוא, אני ארק על הפנים שלה", והבהירה כי טענת המטפלת איננה נכונה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

בהמשך הלינה שוב הסבתא על עצלנותה של המטפלת, לשיטתה, על מנהגה לשתות קפה ולעשן סיגריות לרוב.

הסנגורית שאלה את הסבתא כלפי מי עוד יש לה טרוניה, ומי בכלל טיפל בה, והסבתא הסבירה שבתה הקטנה, נ', לא טיפלה בה ואדרבא, הסבתא התמרמרה ושאלה – "איפה זה כתוב שהאמא עוד חיה היא רוצה את הירושה?".

הסבתא סיפרה עוד להגנה, כי כלל לא זכרה שאותה הבת, נ' (מדובר בבת שניה של הסבתא, שאיננה אמה של הנאשמת – ש.ב.), לקחה אותה לתחנת המשטרה להתלונן על האלימות שהפעילה נגדה הנכדה. הסבתא סיפרה כי נ' מקנאה בנכדתה, וכי היא "לא רוצה איתה שום דבר".

הסבתא הרחיבה עוד, הסבירה כי היתה נותנת מעת לעת כספים לנכדתה, והדבר היה לצנינים בעיני בתה נ', דודתה של הנאשמת.

הסבתא השיבה לשאלת ההגנה, והצהירה כי מעולם לא התקשרה למשטרה ומסרה שנכדתה מרביצה לה.

בהמשך הסבירה עוד הסבתא, כי בתה נ' רוצה שהיא תמכור את דירתה, ושאלה – כדרכן של סבתות – "נו, ראית דבר כזה? שלא באה לבקר אותי בבית חולים, לא צלצלה אלי, שום דבר. תגידו לי רק מתי שהיא עוצמת עיניים אני אבוא, ככה הבת שלי דיברה, ככה היא דיברה. אני אתן לה משהו?".

על מנת להמחיש עד כמה כועסת הסבתא על בתה נ', היא הצהירה, באותה הנשימה, כדלקמן:
"אני אתן לערבים ולא לה...!", ואידך זיל גמור על יחסי הסבתא ובתה נ'.

הסבתא אישרה עוד, כי לאחרונה הגישו שתי בנותיה גם יחד בקשה לבית המשפט לשמש כאפוטרופסיות עליה. הסבתא ספקה כפיה, והזכירה כי כבר ארבע שנים שהיא ככה – נופלת שוב ושוב והרופאים חסרי תשובה.

20. הסבתא שללה בבית המשפט כי נכדתה אי פעם חנקה אותה, או הפילה אותה אל הרצפה, או נתנה לה אגרופים, או בעטה בה, או שחלילה הטיחה את ראשה אל הקיר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

כאשר שאלה ההגנה את הסבתא מנין הסימן מתחת לעינה, השיבה שנפלה במדרגות, והצביעה אל תמונות שהגישה ההגנה ביחס למקום הנפילה (ראו נ/1 – נ/8 לעין הפגועה ולמקום הנפילה הנטען).

21. בהמשך, לאחר תום החקירה הנגדית של ההגנה, שאל בית המשפט את הסבתא שאלות על ילדותה, חתונתה וכיוצא באלה עניינים, והסבתא השיבה תשובות לענין: נולדה בירושלים, עוד טרם מלחמת השחרור, התחתנה בשנת 1953, נישואיה ארכו 55 שנים, ובעלה נפטר לפני כעשור.

22. על פני הדברים, ניכר היה בסבתא כי הגיעה לבית המשפט בכדי לבצע משימה אחת בלבד: להגן ולסוכך, בכל מחיר ובכל דרך, על נכדתה. אינני סבור שכל מה שאמרה הסבתא בבית המשפט אינו נכון, אינו אמת, אולם המחזה של הסבתא המנסה בכל כוחה להגן על נכדתה (גם כאשר ישבה בספסלים, מאחור, לא פסקה מלהעיר ולזעוק כי פ.צ. היא נוכלת שמתענה לנכדתה) – היה מכמיר לב.

על פני הדברים, אפוא, קשה מאוד לקבל את גרסתה של הסבתא בבית המשפט, ולהעדיפה על פני הודעתה במשטרה.

23. מכאן, שבהתאם להוראת סעיף 10א לפקודת הראיות, פניתי אל הודעתה של הסבתא במשטרה, על מנת לנסות ולבסס גרסה עובדתית ביחס לכתב האישום.

דא עקא, שאפילו אניח שהכל כשורה ביחס להתקיימות התנאים המצטברים שבסעיף 10א לפקודת הראיות, הרי שפשיטא כי פסילת עיקרי גרסה הניתנת בבית המשפט אינה מחייבת, בהכרח, קבלת גרסה שניתנה עוד קודם לכן במשטרה, בוודאי לא חייב בית המשפט לתת משקל מלא לאותה גרסה, רק משום שלא האמין לסבתא בבית המשפט.

ואכן, כאשר באתי לבחון את הדברים שמסרה הסבתא במשטרה, מצאתי כי מדובר בגרסה שקשה לתת בה אמון, למצער – אמון מלא ובעל משקל סגולי שיכול לשמש בסיס להרשעה.

24. כמה וכמה טעמים בבסיס החלטתי שלא לקבל את הודעתה של הסבתא במשטרה, כזה ראה וקדש.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

25. **ראשית**, כתב האישום עצמו מספר, בהגינות (ואולי גם כדי לבסס חוסר-ישע), כי הסבתא היא אישה הסובלת מדמנציה (שיטיון); אף לא אחד מהצדדים הביא חוות דעת המספרת מה היא דמנציה, מן הסתם סמכו על ידיעתו השיפוטית של בית המשפט, ועל כן אסביר, כי מדובר בתופעה המתרחשת בעיקר אצל קשישים, והיא מאופיינת, בין היתר, בשינוי תפקודי, לרעה, בהבנה ובזכרון.

לפיכך, כבר על פני הדברים, לא יכולה להיות מחלוקת, כי שומה על בית המשפט לגשת בעדינות ובזהירות מופלגת כלפי הודעה שניתנת במשטרה על ידי מי שסובל מדמנציה.

למען הסר ספק, אפנה גם למסמכים רפואיים שהגישה ההגנה, ביניהם 9/9, שם נקבע בחודש יולי 2014, במסמך של ד"ר ישראל גרינבלט, כי הסבתא אכן סובלת לא סתם מדמנציה, אלא מדמנציה **מתקדמת**.

הנה כי כן, בהתאמה, גם בית המשפט יבחן וייגש אל עדותה של בעלת דמנציה במשטרה, לא סתם בזהירות מופלגת, אלא בזהירות מופלגת ו"מתקדמת".

26. **שנית**: איני עושה מלאכתי קלה, פוטר את הסבתא כסובלת משיטיון מתקדם ובשל כך בלבד מתעלם מהודעתה במשטרה. ודוק: הרי ראינו בבית המשפט, כי חרף הדמנציה, שמן הסתם היתה ברמיסיה בעת מתן העדות של הסבתא בבית המשפט, יכולה היתה הסבתא להשיב לשאלות, כפי רצונה, כאשר שמה לנגד עיניה מטרה אחת ויחידה – והיא להגן על נכדתה.

על כן, נכנסתי לעובי הודעת הסבתא במשטרה, ושם – באדיבות ההגנה בסיכומיה – הבחנתי כי הסבתא מסרה כי "צלצלתי למשטרה כמה פעמים והיו שוטרים אבל לא עצרו אותה כי אני ביקשתי שרק ידברו איתה ויזהירו אותה" (ת/4 שורה 8).

במהלך המשפט הוברר, מעל כל ספק, כי הסבתא הכחישה שאי פעם התקשרה למשטרה, ולא הוכח במשפט כי אי פעם התקשרה שמה בטענות לאלימות מצד נכדתה (או בכלל), ובכל מקרה אף אין מחלוקת, או לפחות לא הוצגה כל ראיה לפיה אי-פעם הגיע שוטר לדירת הסבתא, ואך הזהיר את הנכדה ונמנע מלעצור אותה, כפי שמסרה הסבתא במשטרה.

רוצה לומר: הדמנציה, הדמנציה המתקדמת, נתנה אותותיה, כך נראה על פני הדברים, גם במסגרת הודעתה של הסבתא במשטרה. מכאן, שאל הטענות לאלימות של הנכדה כלפי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

הסבתא, טענות שכן הועלו במסגרת עדותה במשטרה – יש להתייחס בזהירות רבה, ובמידה של ספקנות.

27. **שלישית**, במהלך המשפט לא הוכח, לפחות לא כדבעי, נתינת האימרה (תוכן ההודעה) על ידי הסבתא במשטרה. הסבתא לא אישרה, בשום שלב בעדותה, כי הדברים שנרשמו מפיה במסגרת הודעתה אכן נאמרו על ידה.

אדרבא, הסבתא טענה שכלל לא דיברו איתה, ו – "הם ראו שאני לא מבינה כלום לא דיברו איתי בכלל" (עמוד 30 שורה 8). דברים אלו דווקא עולים בקנה אחד עם טיעוניה של ההגנה בסיכומיה, לפיהם ההודעה של הסבתא במשטרה היא הודעה לאקונית מאוד, קצרה מאוד, והסנגורית תיארה באורח ציורי, כאילו החזיקה סרגל בידה, כיצד זה כתב האישום ארוך עוד יותר, גדוש הרבה יותר, מהודעתה של הסבתא האומללה במשטרה.

בין כך ובין כך, כל האמור לעיל ביחס לנקודה השלישית דנא, אינו מכוון לאי-קבילות הודעת הסבתא במשטרה, כך אני מבהיר למען הסר ספק, אלא ביחס לשאלת המשקל שניתן לייחס לתוכנה.

28. **רביעית**, אין מחלוקת כי את הסבתא הקשישה הביאה אל המשטרה, זמן קצר לאחר האירוע המתואר בסעיף 5 לכתב האישום, הבת נ'.

הבת נ' יכולה היתה, לשיטתי – חייבת היתה – לשפוך אור על מצבה הנפשי של הסבתא באותה עת, כאשר על הפרק לא רק שאלת הדמנציה המתקדמת, אלא גם טראומה נטענת, ו"טרייה", בגין אירוע תקיפה. משום מה, בלתי מובן הדבר בעליל, לא נגבתה הודעה מאת הבת נ'.

אפילו תאמר שלא היה מקום לגבות עדותה של הבת נ', מי ש"רק" הביאה את הסבתא אל תחנת המשטרה, מכיוון שעל כך יכולה להעיד גם גובת ההודעה, השוטרת, אזי בכל זאת על מכונו עומד מחדל החקירה ביחס לאי גביית הודעה מהבת נ', וזאת נוכח הטענה של הנאשמת, שניתנה במשטרה במסגרת חקירתה (ת/6), לפיה כל הסיפור נובע מרצונה של נ' להעיף (כך במקור) אותה מהבית של הסבתא, במסגרת סכסוך משפחתי על רקע ירושה עתידית (ראו שם בשורות 61-62, בין היתר).

29. **חמישית**: גם בממשק החיצוני, בבוא בית המשפט להשוות עדותה של הסבתא לעדותה של המטפלת פ.צ., הוא נתקל בלא מעט קשיים, ועל כך בתת הפרק הבא.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

עדות המטפלת פ.צ.

30. התביעה הפנתה בסיכומיה לעדותה המפלילה של פ.צ. בבית המשפט, וביקשה – במידה רבה תוך הסתמכות על עדותה – יחד עם הודעת הסבתא במשטרה, להרשיע את הנכדה.

התביעה הצביעה על כך שהמטפלת סיפרה שהיתה עדה לתקיפת הסבתא על ידי הנכדה, ראתה אותה במו עיניה, קלטה את האלימות בחושיה, ולשיטת התביעה – מכיוון שמדובר בעדה אובייקטיבית, ללא כל אג'נדה או הטייה, התבקש בית המשפט להרשיע את הנכדה.

31. ברם, אם יש נושא שעליו חולקת ההגנה באופן מובהק ונחרץ על התביעה, הרי הוא מהימנותה של המטפלת פ.צ.. לשיטת ההגנה, לא ניתן לסמוך על מילה ממילותיה של מטפלת זו.

לאחר שעיינתי בעדויות השונות, הגעתי לכלל מסקנה, ולפיה אכן מעוררת גרסתה של פ.צ. לא מעט קשיים, אם באופן עצמאי, ואם בהיבט השוואתי לעדויות אחרות שנמסרו בפרשה זו, ובעיקר זו של הסבתא.

32. **ראשית**, בעיקר יוצאת מן הכלל בעיני העובדה שהמטפלת פ.צ. מסרה בהודעתה בבית המשפט כי היתה נוכחת במעמד שבו רבה הנכדה עם סבתה, ובהתלהט הרוחות, מצד הנכדה בעיקר, הנכדה "נתנה לה אגרוף בעין".

מדוע אם כך, אין כתב האישום, בהתייחסו לאירוע זה ממש, בסעיף 5 דשם, מדבר על אגרוף? על מה ולמה מתאר כתב האישום כי הנכדה "הכתה אותה בפניה"? מה טעם מצאה המאשימה לרכך את גרסתה של פ.צ.?

התשובה לכך מצויה בעובדה הפשוטה, לפיה הסבתא, בהודעתה במשטרה, לא טענה כלל כי ספגה אגרוף מנכדתה. אדרבא, הסבתא בהודעתה במשטרה, אותה הודעה שמבקשת התביעה לתת לה משקל מלא היום, מספרת על כך שהנכדה - "הת(נ)פלה עלי ורצתה להרביץ לי והמטפלת הזיזה אותה ממני...".

הנה כי כן, המטפלת מדברת על אגרוף שראתה בעיניה, כתב האישום מדבר על מכה בפנים, ואילו הסבתא עצמה, בהודעתה במשטרה – מדברת, במקרה הקיצוני, על ניסיון תקיפה שלא הבשיל לא לאגרוף, אף לא למכה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

אמור מעתה: האירוע המרכזי בכתב האישום, זה שבעטיו הובהלה המשטרה, נחקרו הכל (כמעט הכל) והוגש כתב אישום – כלל לא הוכח, על פני הדברים, בהשוואה פשוטה בין העדויות של הקשישה המתלוננת (עוד במשטרה) ושל המטפלת ה"אובייקטיבית". וכל זאת – מבלי שבכלל נדרשנו לעדותה של הנכדה עצמה, המכחישה כמובן, מכל וכל, את המיוחס לה שם.

33. הפער בין אגרוף לפנים של הסבתא, או אפילו "סתם" מכה לפניה, כמתואר על ידי המטפלת, אל מול התיאור של ניסיון תקיפה, במקרה הגרוע, מצד הסבתא במתן עדותה במשטרה – אינו אלא אבן דרך אחת בדרך המובילה את בית המשפט שלא לתת משקל של ממש לעדותה של המטפלת.

הנקודה השניה, תמוהה מאוד אף היא, היא העובדה שכאשר מגיע כבר שוטר לדירת הסבתא, והוא רושם דוח פעולה מפיה של המטפלת (ת/7), הרי שלא נזכרת שם מילה או חצי מילה בדבר אגרוף, כפי עדותה בבית המשפט, וגם לא נזכרת מכה לפנים, כאמור בכתב האישום.

צא וחשוב: רואה עד, אובייקטיבי, סביר, אגרוף המונף לפניה של סבתא קשישה, ומוזעקת משטרה; מגיע שוטר, שולף פנקס ועיפרון, מוכן ומזומן לשמוע ולרשום, ואותו עד נמנע מלספר לו, בהתרגשות רבה, על האגרוף הנוראי שזה עתה חזה בו? כיצד ייתכן הדבר?

ולא זו אף זאת: מה היה למטפלת להתחיל לספר לשוטר על מה שאירע ביום חמישי, עוד קודם לכן? מה הטעם? איפה ההיגיון? איפה האגרוף? מוזר מאוד...

המטפלת נשאלה בבית המשפט על עניין זה – אולם לא הצליחה לספק תשובה של ממש.

34. המטפלת סיפרה כי המשקפיים שחבשה הסבתא נשברו כתוצאה מאותו אגרוף ומחרה מחזיק אחריה כתב האישום, הגם שהוא טוען כי המשקפיים נשברו רק לאחר שמשכה אותם המתלוננת מפניה של סבתא והשליכה אותם על הרצפה, שם נשברו.

ניחא שקיימות כאמור שתי גרסאות ביחס לשאלה כיצד נשברו משקפי הסבתא, אבל גרסה שלישית היא כבר הרבה יותר מדי; ראו תשובתה של המטפלת בעמ' 88 לפרוטוקול, שם היא עונה לשאלת ההגנה, ואומרת – "יכול להיות שהיא שברה לה את המשקפיים יום לפני ולמחרת היה לה סימן, אני לא זוכרת. אבל מה שראיתי שהיא שברה לה את המשקפיים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

בפרצוף".

גרסה זו סותרת את הגרסה הקודמת של המטפלת, אשר קשרה את שבירת המשקפיים לאגרוף בו חזתה (שם, עמ' 72), והנה – הולך ומתדלדל עוד האמון והמשקל שניתן לתת לעדותה.

35. ההגנה, ביוצאה חוצץ נגד המטפלת, העלתה נקודה נוספת, המציבה סימן שאלה ביחס לגרסת האחרונה. הרי המטפלת, לשיטתה, היתה עדה לאלימות חוזרת ונשנית מצידה של הנכדה, לאורך זמן. כך למשל, המטפלת מסרה כי ביום חמישי שקדם לאירוע המתואר בסעיף 5 לכתב האישום, הפליאה הנכדה מכותיה בסבתא, כאשר לקחה את ראשה ודפקה אותו בקיר (!), לא פחות (ת/7).

שאלה ההגנה, ואני מצטרף לקושייתה הרטורית: כיצד זה רואה אדם מן הישוב מחזה ובו לוקחת נכדה מנוולת את ראשה של סבתה ומטיחה אותו בקיר, ואין היא רצה, טסה, אל המשטרה!?

שום הסבר שבא מפיה של המטפלת בענין זה לא יכול לעמוד. ההסבר שנתנה המטפלת, לפיה הסתפקה בדיווח לחברה – לא מקובל עלי.

אבל, אפילו אניח לרגע, כי המטפלת פעלה כמצווה עליה, והסתפקה אך ורק בדיווח לחברה, אזי צצה וטורדת, מאוד טורדת, השאלה הבאה ששאלה הסניגורית בטיעוניה: כיצד ממשך אדם סביר – כאילו לא היו דברים מעולם - לבוא לעבודתו, אל גוב אריות, אל גהנום של ממש, שבו נכדה מטיחה ראשה של סבתה הדמנטית אל הקיר!?

יוער, כי המטפלת נשאלה על כך, באופן כללי, ובשום מקום לא טענה כי חששה לעתידה הכלכלי, פן תפוטרו חלילה, ועל כן חשה אנוסה להגיע לבית הסבתא.

תמוהה, איפוא, תמוהה מאוד, גם בעיני, התנהלותה של המטפלת.

36. לא זו אף זאת: המטפלת מסרה כי לאחר כל אירוע אלימות שראתה בדירת הסבתא, נגד האחרונה, היתה מתקשרת גם לחברה בה עבדה, וגם לבת נ'.
האחרונה, היתה מתקשרת גם לחברה בה עבדה, וגם לבת נ'.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

גם כאן, התמיהה אך גוברת עוד ועוד: מילא שהמטפלת לא ניגשת, לא רצה, אל המשטרה, אל מול הזוועה לה היא עדה, אבל כיצד זה שהבת נ', שאין מחלוקת שהיא צהובה לנכדה (אחייניתה), לא רצה אל המשטרה?

אדרבא, לני יש והיה אינטרס, לכאורה (כך למדנו מפי הנכדה והסבתא גם יחד), לא רק להגן על אמה המוכה והחבולה, אלא גם להיפטר מהנכדה שהתנחלה בדירת הסבתא, ולהוציאה – קשה מאוד.

ייתכן איפוא, שאולי לא היו אירועי אלימות? ובהתאמה - לא היו דיווחים לבת נ', שחזקה עליה שהיא כן היתה הולכת (מה הולכת? – רצה) אל המשטרה, גם בכדי להגן על אמה, וגם בכדי להיפטר מצרתה?

על כל אלה מתווספות עוד אי התאמות בין גרסאותיה של המטפלת, לבין המציאות, ואגע בהן בקצרה. 37.

ראשית, המטפלת טענה שלא היה לה שום קשר עם נ', ועם הבת הזו נפגשה רק כאשר צלצלה אליה כאשר המשטרה הגיעה למקום; אולם, בחקירתה הנגדית התברר שלא רק שהשתיים הן חברות בפייסבוק (לכך בלבד אין משמעות אמיתית בעידן זה של "חברויות" ווירטואליות), אולם בהמשך למדנו כאמור, כי היתה מתקשרת לבת נ' כל אימת שנחשפה לאלימות של הנכדה, ובהמשך אף שמענו כי המטפלת ביקרה יחד עם הסבתא בביתה של נ'.

מה טעם היה למטפלת להרחיק עצמה מהבת נ'? מדוע למדנו באופן מתפתח והדרגתי, במהלך עדותה בבית המשפט, על טיב קשריה עם הבת נ'? רק למטפלת הפתרוניס.

ועוד: אין מחלוקת כי עובר לאירוע התקיפה הנטען בכתב האישום, הקדימה והתלוננה הנכדה בפני שולחיה - על תפקודה של המטפלת.

בהחלט ניתן לראות כי לא שררה הרמוניה בין הנכדה לבין המטפלת, ולא ניתן לומר – כטענת התביעה – כי מדובר בעדה אובייקטיבית, שאין לה כל פנייה או נטייה, לכאן או לכאן. רחוק מכך.

אגב, עוד אין מחלוקת, כי לשימוע בחברה בעניין תלונה נוספת (מאוחרת) שהוגשה נגד המטפלת, בנושא גניבת הכסף מהסבתא – לא הגיעה המטפלת, לא התייצבה אליו (ואדגיש:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

אין בכך כדי "להרשיע" חלילה את המטפלת בדבר, אולם עניין זה רלוונטי למידת המשקל שיש לתת לעדותה).

ההגנה אף הפנתה לכך שתיאוריה של המטפלת את אירועי התקיפה השונים הם דלים, עד כדי שמתרומם סימן שאלה לגביהם. כך למשל, כאשר המטפלת מספרת על איומים ששמעה מפי הנכדה, לפיהם תדקור את הסבתא במזלג, אין כל תיאור מקדים, של רקע הדברים. כך סתם מאיימים? – שואלת ההגנה, ובצדק. בלי למה, בלי כיצד, בלי מתי? אכן, שאלות טובות מאוד.

38. גם זאת: מקובלת עלי, בהחלט, טרונייתה של ההגנה, ביחס לתאורי הזמן הכלליים מדי של המטפלת. כתב אישום איננו סיפור אגדה, ותאורים כגון "פעם אחת", או "איזה בוקר אחד..." – מקשים מאוד. לא קל לנאשם להתגונן מפני האשמות כלליות כל כך מבחינת לוח זמנים, ואין צורך להכביר מילים על הקושי לבסס טענת אליבי, למשל, או להצביע על פלוני אלמוני שהיה אולי במקום באותה עת, כעד אפשרי, וקושי זה מצטרף לשורה ארוכה של בעיות, עליהן עמדתי לעיל, המכשילות את התמונה שמנסה התביעה לצייר, בהישען על המטפלת.

האמור לעיל איננו בגדר קטנוניות; הרי המטפלת עצמה סיפרה שלאחר כל אירוע אלימות דיווחה לחברה (וגם לבת נ'). אין לחברה דיווחים ורישומים מסודרים, על הדיווחים המזעזעים הללו?

אף נזכיר, כי בדיעבד למדנו, שהמטפלת עבדה אצל הסבתא משך חודשים ספורים, לכל היותר. רוצה לומר, שאין המדובר בתקופה של עשור או שניים, במהלכם מתעמעם הזיכרון ביחס למועדים רחוקים.

39. נקודה אחרונה, אך כלל לא בחשיבותה: המטפלת סיפרה כי עמדה בקשר גם עם הבת השנייה של הסבתא, הלא היא ע', אמה של הנאשמת.

מפליא בעיני, אפילו מדהים, לראות ולהיווכח כי למטפלת לא היה כל הסבר כיצד זה – חרף העובדה שהיתה עדה לאלימות מתמשכת מצד הנכדה כלפי הסבתא - לא אמרה דבר וחצי דבר בענין, בשיחתה הטלפונית, לאמה של הנכדה, ע'?

המטפלת כן סיפרה כיצד ניהלה דיון עם ע', על הבגדים של הנכדה, ועוד כהנה וכהנה, אולם אני שואל, בפליאה: כיצד לא אמרת לאמא של הנכדה האלימה, לא סיפרת לה, על התנהלות בתה? הדבר פשוט לא הגיוני בעיני, לא מסתבר, במיוחד כאשר נזכור כי לדבריה של המטפלת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

עצמה, לא חששה לומר לנכדה עצמה כי היא זקוקה לטיפול (רוצה לומר, שלא ניתן להניח כי המטפלת חששה או לא רצתה לחטט או להכנס לעניינים רגישים לא לה).

המטפלת נשאלה על כך, על ידי בית המשפט והיא השיבה כי לא חשבה על כך.

40. עינינו הרואות, איפוא, כי קשה לתת משקל, למצער – משקל מלא ומהותי, כזה הנדרש לשם ביסוס הרשעה – על עדותה של המטפלת. בוודאי שאין בעדותה של המטפלת כדי לשמש חיזוק להודעתה במשטרה של הסבתא, ולא רק משום עצם הסתירה (בענין מהותי ועיקרי) בין העדויות, אלא בכלל, כמוסבר לעיל.

עדות אמה של הנכדה – ע'

41. אמה של הנאשמת מסרה עדות בבית המשפט, כעדת תביעה. קשה היה לבית המשפט עם עדה זו, וזאת מן הטעם הפשוט כי סיפרה על המורכבות והתלות של אמה, הסבתא, לבין הנכדה הנאשמת, והיא ידעה על קשייה של הסבתא, ועל התלונות של הסבתא ושל הנכדה גם יחד נגד המטפלת פ.צ., אולם משך חודש-חודשיים לא טרחה ולו פעם אחת להגיע לדירה, על מנת לתהות על קנקנה של אותה מטפלת. כך נוהגת בת מסורה?

בית המשפט נתן ביטוי לתמיהה זו גם בעת הדיון, והנה – העלתי אותה גם על הכתב.

ברם, קושי רגשתי לחוד, ומשקל לחוד. שמעתי את אמה של הנאשמת, ומצאתי כי עדותה מהימנה, בוודאי ובוודאי שכך ביחס לעדויות אחרות שהביאה התביעה.

הטעם למתן משקל לדבריה של ע', מצוי בכך שלא ניסתה לייפות את הלך הדברים, לא הציגה את בתה כקדושה מעונה, ודבריה בעדות הסתברו לאוזן ולהגיון, כמפורט להלן.

42. ע', אמה של הנאשמת, מסרה על מורכבות המצב המשפחתי, על המצב הקשה אליו הגיעה הנכדה, לאחר גירושין קשים מאדם שהתגלה כעברייני אלים כלפיה, כאשר היא מטופלת בתינוק בן יומו, והיא לא התכחשה לכך שבין הנכדה לסבתא היו מריבות קולניות.

יחד עם זאת, מסרה כי מעולם לא היתה עדה, או שמעה על אלימות מצד בתה כלפי אמה, בניגוד לטענת התביעה כי מדובר היה באלימות לאורך תקופה, וזאת חרף העובדה שלדברי ע'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

היתה פוקדת את בית אמה מידי יום (היא לא פגשה את המטפלת, כי היתה מגיעה לבית הסבתא בערב, לאחר העבודה, ואילו המטפלת היתה שם רק בבוקר).

ע' סיפרה, לא חזרה בה, מכך שהסבתא אמרה לה באותו יום שהגיעה המשטרה לבית הסבתא, "תראי מה מ' עשתה לי". כאמור, העובדה שאם הנאשמת לא חזרה בה, לא שתקה, לא "שכחה" דבר זה – מקנה לה, בעיני בית המשפט, מידה נאה של מהימנות.

התביעה ביקשה לקבל אמירה זו כראיה גם לתוכנה, רס – גסטה, וההגנה התנגדה לכך מכל וכל. בעניין זה אני סבור כי הדין עם ההגנה.

זאת, מהטעם שכלל לא ברור איזה פרק זמן חלף מאז ביצוע התקיפה הנטענת ועד להגעת ע' למקום, ומה עוד שכאשר הגיעה ע' לשם היתה במקום לא רק הסבתא שאמרה את הדברים, אלא גם המטפלת, שעל הדם הרע שבינה לבין הנכדה כבר עמדתי לעיל. הוסף לכך את מצבה הדמנטי של הסבתא, ולא פחות חשוב - גם את הסתירות המהותיות שבינה לבין המטפלת בעניין אותו אירוע ממש (אגרוף מול ניסיון תקיפה בלבד) – והרי לך המסקנה שקשה לקבל את הדברים שאמרה הסבתא לע', כראיה לאמיתות תוכנה.

גם העובדה שככל הנראה גם הבת השניה, נ', שעל איבתה לנאשמת למדנו במהלך המשפט, היתה בדירה כאשר הגיעה אליו ע', מקשה עוד יותר לתת משקל לדברים שאמרה לכאורה הסבתא לבתה ע'.

לא למותר לציין, כי בהמשך עדותה מסרה ע', כי יום למחרת הלכה לאמה שוב, ובאותו מעמד מסרה לה האחרונה כי מה שקרה לה, והסימנים על פניה, ומשקפיה השבורים – הם תוצאה של נפילה.

כזכור, מדובר בעדת תביעה, וכפי שאני מאמין לה כי אכן שמעה את האמירה המפליה מפי הסבתא, כך שמעה, ביום שלמחרת האירוע הנטען, את אותה הסבתא מספרת כי מדובר אך ורק בתוצאה של נפילה.

יודגש, כי שינוי הגרסה על ידי הסבתא, כפי שקלטה אותה ע', נעשה כאשר הנכדה לא בסביבה בכלל, הורחקה מדירת הסבתא ונאסר עליה ליצור עמה קשר (כך על פני הדברים), ללמדך – כי שינוי הגרסה לא נעשה תחת לחץ, הטלת טרור או השפעה מצד הנכדה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

עוד יצוין בעניין זה, כי נושא הנפילות של הסבתא אינו חדש בשלב זה. הגם שהסימנים שעל פני הסבתא מתאימים יותר – יש לומר בהגינות – למכה או אגרוף, הרי שלא ניתן לחלוטין לשלול כי יכול ונגרמו גם על ידי נפילה, ועל נפילות כאלו שמענו הן מפי הנאשמת בעדותה, הן מפי אחותה, עדה שהותירה רושם חיובי על בית המשפט, הן מפי הסבתא עצמה בבית המשפט, ובעיקר – הדבר נזכר בנ/9, סיכום ביקור אצל רופא, עובר לאירועים המתוארים בכתב האישום, שם נכתב "סובלת מנפילות חוזרות עם חבלות ששוכחת לדווח עליהן".

ניתנת האמת להאמר, כי הטענה בדבר נפילות היא לא מאוד משכנעת, במיוחד כאשר התמונות מציגות "פנס" בעינה של הקשישה; אולם, נוכח כל האמור לעיל – היכול בית המשפט לשלול מכל וכל כי הפגיעות נגרמו לסבתא הן אכן תוצאה של נפילות? לדעתי, התשובה שלילית.

43. לא למותר לציין עוד, כי עדת התביעה ע', אם הנאשמת, במהלך עדותה איששה את העובדה כי בין אחותה נ', לבין הנכדה יש סכסוך משפחתי רציני. הגיע הסכסוך עד כדי כך שהאחות נ' התנתה את האפוטרופסות המשותפת עם האחות ע' על הסבתא הקשישה בכך שתורחק הנכדה, הנאשמת, מן הדירה.

ויובהר: אין המדובר בהרחקה של הנאשמת ממש בסמוך לאירועי האלימות, שאז הדברים מסתברים. אלא, שעל פי הראיות למדנו כי הנכדה שבה לבית סבתה תוך ימים ספורים מאז שהגיעה המשטרה לשם, וצו ההרחקה עליו סיפרה ע' – הוא מהעת האחרונה ממש - הוא צו הרחקה שמטרתו היא להרחיק את הנכדה מהדירה, מהנכס, ולא מהסבתא, ודי לחכימא.

בשולי הדברים אציין, כי התביעה טענה בסיכומיה כי כל סיפור הסכסוך המשפחתי, הרכושי, נולד רק בדיעבד, לצרכי הגנה בלבד, אולם כאמור, הנאשמת עצמה, עוד בהודעתה במשטרה, הסבירה – גם אם באופן קצר וחד – כי כל הסיפור קשור באינטרס לא כשר של דודתה, נ'.

44. עוד למדנו מן הבת ע', כי הנכדה והסבתא גם יחד התלונו נגד המטפלת, עוד קודם לאירועים המרכזיים הנזכרים בכתב האישום, ועל פני הדברים – בלי קשר אליהם. רוצה לומר, בוסס עוד, הדם הרע שבין מי שהתביעה רואה כעדה אובייקטיבית, לבין הנאשמת.

45. סוף דבר, שגם העדה ע', אמה של הנאשמת, לא סייעה רבות ביד התביעה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

עדותה של ר.א.

46. ר.א היא בקרית בחברת מתן חן, חברת סיעוד לקשישים, שתפקידה לערוך ביקורי בית, בין היתר.

ר.א. הגיעה לדירה ביום 26.8.14, ומסרה שמצאה בדירה את המטפלת ואת הסבתא יושבות במרפסת הדירה, כאשר פניה של הסבתא חבולות בעינה, והסבתא סיפרה שהנכדה הכתה אותה בעינה.

אין מחלוקת כי בעת שר.א. באה לדירה, הנאשמת היתה שם, ישבה בסלון.

הדבר תמוה מאוד בעיני: אם נכדה מרושעת מכה את סבתה, ומהלכת אימים על המטפלת שנמצאת בבית, עד כי השתיים מתחבאות במרפסת, האם היא תכניס אורחת לא-קרואה בדמותה של בקרית של חברת סיעוד לקשישים אל תוך הדירה? הרי ברור שהסבתא והמטפלת יושבות כעלה נידף במרפסת, הנכדה בסלון, והיא זו שלכאורה פתחה את הדלת לבקרית.

מה טעם, מה ההגיון, של עבריינין זה מקרוב, להכניס עד נוסף לזירת הפשע הטריה שלו?

יסכים הקורא, שהדבר תמוה.

הסבר למצב דברים תמוה זה, מצוי אולי בגרסתה של ר.א. במשטרה (נ/10), שם היא מוסרת כי מי שזימנה אותה, בזמן אמיתי, לביקור בדירה, איננה אלא הנכדה עצמה, הנאשמת, התוקפת.

התקפת וגם הזמנת ביקורת? לא סביר בעיני שפלונית תתקוף את סבתה, תזמן בקרית של חברת סיעוד לקשישים אל הבית, ואז תכניס אותה אל תוך הדירה, על מנת שתהיה עדה לפשע שבוצע זה מקרוב, בעוד היא יושבת להנאתה בסלון.

תמונה זו דווקא מתיישבת טוב יותר עם גרסת הנאשמת, עליה אעמוד בהמשך, כי לא ארע דבר מעבר לויכוח קולני, שגרתי, בינה לבין הסבתא, זמן קצר לפני כן.

47. יצוין, כי בבית המשפט ניסתה ר.א. לתקן מעדותה במשטרה, ולגרוס כי המטפלת היא שהתקשרה אליה וזימנה אותה לבוא לדירה, ולא הנכדה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

ברם, עיון בהודעתה של ר.א. במשטרה מלמד שאין המדובר בבלבול או בטעות קולמוס, שכן ר.א. מוסרת שם במפורש – "התקשרה אלי מ' והתלוננה על פ.צ. ואז אמרתי לה שאני מגיעה אליהם..."

רוצה לומר, שאין המדובר בטעות בשם, אלא שהעדה הסבירה במשטרה לא רק מי זימן אותה, אלא גם למה זימן אותה: היתה זו תלונה של הנכדה נגד המטפלת שהביאה את ר.א. אל הדירה.

בעדותה בבית המשפט מסרה ר.א. כי הגיעה לדירה מכיוון ששמעה את המטפלת נסערת, אולם לאמירה זו אין שום ביטוי או רמז בעדותה במשטרה.

הנה כי כן, איני יכול לתת משקל לעדותה של ר.א., הן מחמת הסתירה המשמעותית בין הודעתה במשטרה, קרוב לזמן אמיתי, כאשר מצופה שתזכור מי התקשר אליה בדיוק ולמה, ולבין התיקון המאוחר, שנתיים לאחר מכן, בבית המשפט; והן מפאת הקרבה בין ר.א. למטפלת פ.צ..

ראו לעניין זה את העובדה שבמשטרה לא אמרה ר.א. דבר וחצי דבר על משקפים שבורים, והנה – ראה זה פלא – בבית המשפט, בחלוף למעלה משנתיים מהאירוע, היא מספרת גם על משקפים שבורים. מניין שמעה על אלו?

48. הנה כי כן, דומני כי בנקל ניתן לקבוע, כי בתום סקירת פרשת התביעה – לא הורם הנטל לשכנע את בית המשפט מעבר לכל ספק סביר, אף לא קרוב לכך, כי הנאשמת ביצעה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

פרשת ההגנה

49. נוכח האמור לעיל, לא אכביר מילים בעניין פרשת ההגנה.

עדות הנאשמת

50. הנאשמת הכחישה מכל וכל בעדותה במשטרה את המיוחס לה (ת/6), וחזרה על גרסה זו בבית המשפט. הנאשמת הסבירה כי מקור החבלות שנגרמו לסבתה הוא בנפילות רבות, עניין שתועד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

כאמור בחומר הרפואי שהוגש כראיה, עוד לפני האירועים המתוארים בכתב האישום, ובלי קשר אליהם, על כל המשתמע מכך מבחינת המשקל הראייתי שראוי לייחס לראיות אלו.

הנאשמת אף הודתה כי נבהלה משיחת הטלפון של המשטרה שקראה לה לחקירה, ועניין זה מסתבר בעיני (גם אם בוודאי לא ראוי לשבח), אך החשוב הוא, כפי שעמדה על כך ההגנה בסיכומיה – כי הנאשמת התייצבה **עוד באותו היום** שנקראה לסור למשטרה מול חוקריה.

אני מקבל איפוא את גישת ההגנה כי אין לראות בהתנהגותה של הנכדה לאחר "אירוע האגרופ" כהתנהגות מפלילה.

גם הטענה כי הנאשמת ברחת מן הבית כאשר הגיע לשם השוטר – נדחית. נוכח תיאור השתלשלות הדברים אל מול הבקריית ר.א., מקובלת עלי בהחלט גישת ההגנה, כי הנכדה לא ידעה כלל על העובדה שאמור להגיע שוטר אל הבית, על תלונת האלימות, והיא עזבה את הדירה בלי שום קשר לכך.

51. התביעה הזהירה את בית המשפט, בסוף סיכומיה, לבל ילך אחר האמפתיה המגיעה לנכדה, שבסופו של יום כן היתה אחראית לבדה כמעט, וכן טיפלה בסבתה הקשישה והחולה; בל יבלבל את היוצרות עם רגשות – ויזכה, רק בשל כך, את הנאשמת.

קיבלתי בהבנה את אזהרתה של התביעה, אף שהיתה מיותרת, מן הטעם הפשוט, שהזהרת את עצמי כך עוד קודם לכן.

לאזהרת התביעה, ולאזהרתי העצמית, היתה סיבה טובה: החומר הרפואי שהוגש על ידי ההגנה, כמו גם עדותה של הנכדה עצמה סיפרו סיפור על אשה צעירה שעברה משבר טראומטי בחייה, לאחר שהתברר לה כי נישאה לגברא אלימא, שהפליא בה את מכותיו, ותוך זמן קצר מצאה עצמה נמלטת מפניו, כשבחיקה פעוט בן יומו. אם לא די בכך, הרי שהנכדה הזאת, אשר נאספה על ידי הסבתא אל ביתה, טיפלה גם טיפלה בסבתה, הלכה עמה לרופאים, לבדיקות וכיוצא באלה עניינים.

לא מדובר, אפוא, במפלצת אלימה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

אדרבא, את עיני תפס אחד המסמכים הרפואיים בו דיווחה הנכדה על צבע צואה מסוים של הסבתא, על מנת להביא אנמנוזה מלאה בפני הרופא. דיווח זה עולה בקנה אחד עם עדותה הנרגשת של הנכדה כי בימים טרופים נאלצה גם לדאוג לנקיונה ההגייני של סבתה הקשישה.

אגב, גם אחותה של הנאשמת, ש.ל., אישרה בעדותה (עליה אעמוד להלן) כי – "סבתא שלי היתה עושה צרכים במיטה ומ' היתה היחידה שטיפלה בה".

ברי לי, כי אדם יכול ביום אחד לנקות את סבתו הקשישה, וביום אחר - להכותה מכות רצח.

אולם, נוכח כל המתואר לעיל, נוכח התיעוד הרפואי המדבר על נפילות קודמות, ועוד ועוד סתירות, תמיהות, סכסוכים ועדויות סובייקטיביות – אינני מתרשם, בוודאי לא משוכנע ברמה המשפטית הצריכה, כי הנכדה הזאת פגעה בסבתה, כפי המתואר בכתב האישום.

עוד יצוין, כי הנכדה לא תארה אידיליה פסטורלית בקן המשותף לה ולסבתה. היא סיפרה, בגילוי לב, כי הסבתא איננה אישה קלה (ויש לי חדשות עבור הנאשמת – גם היא לא בדיוק פלורנס נייטינג'יל; ראו עדות אחותה, להלן), אולם האמנתי לה כי לא פגעה בסבתה, כמתואר בכתב האישום.

העדה ש.ל.

52. אחותה הקטנה של הנאשמת הותירה רושם חיובי ביותר על בית המשפט. היא סיפרה שהיא היתה מגיעה לבית הסבתא כשלוש פעמים בשבוע, בעת הרלוונטית, והיא סיפרה כי לעיתים, אכן, אחותה עלולה להתלהם, גם כלפיה סבתה.

האחות סיפרה כי נכחה בכמה התלהמויות כאלה (ובכך קנתה מידה נאה של אמון מצד בית המשפט) אולם הדגישה – בדיוק כמו אמה בעדותה – כי לא ראתה ולא שמעה על אלימות של ממש כלפי הסבתא.

האחות ש.ל. סיפרה שראתה במו עיני נפילות של הסבתא שלה, נפילות שגרמו לה לסימנים.

האחות אף הבהירה כי מיד לאחר ההרחקה הקצרה של מ' מדירת הסבתא, היא קיבלה טלפון מהאחרונה, ובו שאלה היכן הנאשמת, למה היא לא באה הביתה, ואליבא דהאחות ברור היה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

לה כי סבתה, שכלל לא הבינה מדוע היתה מעורבת משטרה בסיפור, היתה במצב דמנטי באותו זמן ממש.

בהמשך, סיפרה עוד ש.ל., והרחיבה, על כי סבתה היתה בתקופה לא טובה באותה העת, אף האשימה אותה בהעלמת חולצות, "החייתה" אנשים שהלכו לעולמם, ובקיצור – לא היתה בשיא חושיה.

53. בחקירה הנגדית תמחה התובעת מדוע לא הלכה ש.ל. לתת עדות במשטרה, והתשובה היתה – "כי לא זומנתי".

בהמשך הסבירה האחות, לא ייפתה את הדברים כהוא זה, ולא "נוהרה" שלא לפגוע באחותה, כי בדיעבד דובבה את הסבתא באשר לאירועים שקרו, וקיבלה ממנה תשובה, בין היתר, כי הנאשמת דחפה את הסבתא.

התביעה עטה כמוצאת שלל רב על אמירה זו של אחות הנאשמת, אולם זו הבהירה, באופן מידי, כי מדובר בטענה סתמית של הסבתא, ושאף היא – ש.ל. – "הואשמה" לא אחת על ידי הסבתא כי גם היא עצמה תקפה אותה, ולא היו דברים מעולם.

ובעיקר, לאחר שקנתה האחות את אמון בית המשפט הסבירה, לשאלת התובעת, בחקירה נגדית, מדוע טפלה הסבתא האשמות דווקא נגד מ' ולא למשל נגד אמה, השיבה: **"כי באותו זמן היא קבלה טלפונית מאחות של אימי שנסתה לדובב אותה ולהכניס לה מילים לפה. אני שמעתי את זה. שמעתי את נ' מדברת עם סבתא שלי, ואומרת אם כואב לך ונפלת אולי היא דחפה אותך ואת לא זוכרת"** (עמ' 110 ש' 7).

העובדה שהדברים נאמרים רק במסגרת חקירה נגדית, ולא באופן יזום בחקירה הראשית, ועוד על ידי עדה שכבר קנתה כאמור את אמון בית המשפט, מביאה אותי לכלל מסקנה עגומה, שאולי אכן, יש דברים בגו, ויתכן שבבסיס כל פרשה זו, או לפחות עיקרה, סכסוך משפחתי מכוער, שתחילתו בנכס בו גרה הסבתא, המשכו – בבית המשפט הפלילי, וסופו – מי ישורנו?

האחות חתמה את עדותה בכך שאמרה שאם היה לה ספק שאחותה הגדולה מרימה יד על סבתה – לא היתה מגיעה לבית המשפט, לתת עדות לטובתה. אני מאמין לאחות המסורה והכנה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

סיכום

54. באתי איפוא לכלל מסקנה כי התביעה לא הרימה את הנטל שלפתיחה, לא שכנעה מעבר לספק סביר את אשמה של הנכדה.

55. האירוע הראשי והעיקרי, זה מיום 26.8.14, המדבר על תקיפה ושבירת משקפיים – לא הוכח. הסתירות המהותיות בין הודעת הסבתא במשטרה (גם כאשר מניחים שהתעלמתי מעדותה המגוננת בבית המשפט) לבין עדותה של המטפלת שנכחה באירוע לא מאפשרות הרשעה.

העדות של המטפלת כאילו אולי נשברו המשקפיים בכלל יום קודם לכן – מאיינות את האפשרות להרשיע את הנאשמת גם בעבירה של היזק לרכוש במזיד.

56. האירוע המתואר ביום 21.8.14, בדבר תקיפה קשה – לא הוכח, מן הטעם שלא מצאתי לתת משקל מלא, רחוק מכך, לעדות הסבתא במשטרה, ואפילו הייתי נותן מלא המשקל והאמון באותה עדות, אזי אין לה חיזוק, נוכח הקביעות ביחס לעדותה של המטפלת, מעבר לתמיהות ושאלות רבות אחרות שעלו ופורטו לעיל.

57. פרשת המאוורר: התביעה האשימה את הנכדה בתקיפת סבתא דווקא כאשר באה הסבתא להנעים את שנת הנכדה. הוכח במשפט כי האירוע ארע בעת שהנכדה ישנה בכלל, ועל כך אין מחלוקת, ולפיכך – אפילו אניח שהתקיים היסוד העובדתי (וספק שכך: הסבתא לא מסרה על כך, והמטפלת נכנסה לחדר בדיעבד) – הרי שברור מעל כל ספק שלא התקיים יסוד נפשי בתוקפת הישנה.

58. בנסיבות המתוארות, המפורטות והמנותחות לעיל, לא מצאתי להרשיע את הנאשמת בעבירות הכלליות, חסרות ההקשר והמועד של איומים או תקיפה.

סוף דבר אפוא, אני מזכה את הנאשמת מכל המיוחס לה בכתב האישום.

טרם חתימה, מצאתי להביע הערכתי על עבודת סניגוריה יוצאת מן הכלל, שקטה, מדודה, ויעילה ביותר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-16931 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' מ.ל.

לא זו בלבד ש

ניתנה היום, ח' חשוון תשע"ז, 09 נובמבר 2016, במעמד הצדדים

שמאי בקר, שופט

הערה: להתייחס לענין איסור הפרסום